

עת"א 50816/03/15 - איתן יחיא (אסיר) נגד שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר, מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"א 50816-03-15 יחיא(אסיר) נ' שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים ואח'
תיק חיצוני:
בפני כבוד השופטת מיכל ברנט
העותר איתן יחיא (אסיר)
נגד
המשיבים
1. שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר
2. מדינת ישראל

החלטה

כללי

העותר עצור עד תום ההליכים מזה שנה, ומלין על תנאי החזקתו בהפרדה, אשר הוארכה בהסכמתו.

עתירת האסיר מכוונת לביטול המגבלות המוטלות עליו באגף הפרדה לרבות מניעת ביקורים (למעט ביקורי בנו בן ה-7 בפיקוח שהותרו על ידי), מניעת שיחות טלפון (למעט לעורכי דינו) והתייחדות.

טיעוני ב"כ הצדדים

לטענת ב"כ העותר, שלילת התנאים אינה מידתית ונערכה באופן לא חוקי ובהעדר סמכות. עוד נטען, כי אין הצדקה למניעת ביקורי בנותיו, אשר הוסרו מכתב האישום ואינן נאשמות בו עוד; כי העותר ובני משפחתו נפגשים ברשות בית המשפט (כבוד השופט גורפינקל) במסגרת ניהול התיק העיקרי; כי העותר חולק על הנטען במידע המודיעיני; וכי לטענתו, לו היה משוחח בטלפון, היה צריך להיות לכך תיעוד מוקלט.

לטענת ב"כ המשיבה, קיימת החלטה של נציב שירות בתי הסוהר, כנדרש על פי חוק, ביחס להארכת מניעת השימוש בטלפונים על ידי העותר, למעט שיחות לעורכי דינו, וזאת לשם מניעת פעילות פלילית, וכן קיימת החלטה של השר לביטחון פנים ביחס לשלילת הביקורים מהעותר, למעט ביקורי בנו בן ה-7 ועורכי דינו.

עוד נטען, כי בנותיו של העותר אמנם אינן נאשמות עוד בביצוע עבירה, אולם מעשיהן - שנעשו בשליחותו של אביהן - רלבנטיים להתנהגותו של העותר ומהווים חלק מכתב האישום נגדו.

דין והכרעה

העותר עצור עד תום ההליכים המשפטיים כנגדו ועל כן חלות עליו הוראות חוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996, על פיהן עצור יהיה זכאי בין היתר לקבלת מבקרים ולקיום קשר טלפוני (סעיף 9 לחוק המעצרים), אלא אם לא מילא חובות שהוא חייב בקיומן במקום המעצר, או אז ניתן לנקוט נגדו - לאחר עריכת שימוע - אמצעי משמעת, ובהם שלילת זכויות אלה וזכויות נוספות.

כמו כן, העותר "נתון כדין במשמורת בית סוהר", ועל כן עונה להגדרת "אסיר" בפקודת בתי הסוהר [נוסח חדש], התשל"ב-1971, והוא נתון - לבקשת המשיב ובהסכמתו - בהפרדה מכלל האסירים.

ברע"ב 5711/11 בר מוחה נ' שירות בתי הסוהר נדונה שאלת זכותו של אסיר לשוחח עם העולם החיצון באמצעות טלפון, והאפשרות להגבילה, ונפסק כי "הטלת מגבלה על קיום קשר טלפוני נגזרת משלילת החירות האישית של האסיר, ונמצאת במסגרת סמכותו של שירות בתי הסוהר, הנדרש לאזן בין האינטרסים המנוגדים - מחד, חופש הביטוי של האסיר, האינטרס החברתי בשמירה על קשרי משפחה וחברות והאינטרס המערכתי בהפחתת תסכול ועוינות מצד האסיר; ומנגד, אינטרס הציבור בשמירה על הסדר והביטחון שעשוי להצדיק הטלת הגבלות בעניין זה (עע"א 1076/95 מדינת ישראל נ' קונטאר, פ"ד נ(4) 492 (1996))." עוד נפסק כי הגבלות כאמור צריכות לעמוד במבחני המידתיות, וכי שלילה של שימוש בטלפון תיעשה תוך הפעלת שיקול דעת מוקפד (רע"ב 6561/97 מדינת ישראל נ' מנדלסון פ"ד נב(5) 849 (1998); רע"ב 2012/09 עמיר נ' שירות בתי הסוהר (פורסם בנבו), [30.3.2009]).

על רקע אלה עיינתי בהחלטת השר לביטחון פנים מיום 18.5.15, המאריכה את מניעת הביקורים אצל העותר עד ליום 16.6.15 ובנימוקיה, ובהחלטת נציב שב"ס מיום 14.5.15, המאריכה מניעת הטלפונים מן העותר עד ליום 16.6.15 ובנימוקיה.

מצאתי, כי ההגבלות שהוטלו על העותר הוטלו בעקבות מידע אודות שימוש לרעה בזכויות שניתנו לו, אשר מסכן את בטחון הציבור ושלומו, ולאחר שזומן לשימוע בו סרב לקחת חלק, ובוצעו על פי הנהלים שנקבעו בפקודת הנציבות 04.36.00 קשר טלפוני של אסירים, 04.42.00 סדרי ביקור אצל אסירים ופקודת הנציבות ולפקודת הנציבות 04.17.00 הענקת טובות הנאה ושלילתן.

אשר לשאלת ההתייחדות, מפקודת הנציבות 04.47.00 עולה כי מדובר בטובת הנאה הכרוכה בין היתר בהתנהגות טובה של האסיר או העצור בתקופת מאסרו/מעצרו, וניתנת לשלילה אף היא בהתאם לפקנ"צ 04.17.00.

על כן אין לומר כי אלה בוצעו שלא כדין וללא סמכות.

עיינתי אף במידע המודיעיני שעמד בבסיס ההחלטות האמורות, ובכלל זה בדיעות 774, 034, 062, 883, 298, 385, 166, 320, 943, 282, 908), ומצאתי כי ההחלטות מוצדקות מבחינה מהותית ואף מידתיות.

בנסיבות אלה, ומשלא מצאתי כי נפלה שגגה תחת ידי המשיבה בהפעלת סמכותה על פי דין, אני מורה על דחיית העתירה.

המזכירות מתבקשת לשלוח העתק ההחלטה לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, ט"ו סיוון תשע"ה, 02 יוני 2015, בהעדר הצדדים.